

Sygn. akt I C 1552/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Daria Ratymirska

Protokolant: p. o. prot. sęd. Oliwia Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 marca 2021 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa Ultimo Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w Warszawie

przeciwko K. C.

o zapłatę kwoty 3143,60 zł

I. oddala powództwo;

II. zasądza od strony powodowej Ultimo Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w Warszawie na rzecz pozwanego K. C. kwotę 917 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

sygn. akt IC 1552/20

UZASADNIENIE

Ultimo Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w Warszawie wniósł pozew przeciwko K. C. o zapłatę kwoty 3143,60 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu (tj. 7.10.2013r.) do dnia zapłaty. Podał w uzasadnieniu, że przedmiotowa wierzytelność wynika z umowy z dnia 6.05.2005r., zawartej z (...) S.A., z której pozwany nie wywiązał się w ustalonym terminie. Wierzytelność ta została nabyta w dniu 6.06.2013r. od (...) spółka z siedzibą w L., czym powód uzasadnił swoją legitymację procesową czynna w niniejszym postępowaniu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut nieudowodnienia roszczenia, braku legitymacji czynnej po stronie powoda, zarzut nieważności umowy pożyczki z dnia 6 maja 2005r. oraz zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Słuszny był zarzut pozwanego niewykazania przez powoda legitymacji czynnej w niniejszym postępowaniu. Strona powodowa dla skuteczności zgłoszonego powództwa powinna była wykazać nie tylko ostatnie zdarzenia w postaci cesji wierzytelności z dnia 16 czerwca 2013r., lecz ciąg cesji wierzytelności, sięgający pierwotnego wierzyciela. Zbywca, od którego powód nabył sporną wierzytelność, nie był wierzycielem pierwotnym pozwanego. Powód powinien był więc w pierwszej kolejności wykazać, że miał miejsce skuteczny przelew wierzytelności, objętej pozwem, od wierzyciela pierwotnego (...) S.A. na rzecz (...) spółka z siedzibą w L., czego jednak nie uczynił - nie przedłożył umowy cesji

wierzytelności, zawartej pomiędzy pożyczkodawcą a bezpośrednim poprzednikiem prawnym powoda (art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc i art. 509 kc).

Strona powodowa nie przedłożyła także dowodów na poparcie swoich twierdzeń, w szczególności umowy z dnia 6.05.2005r., o której mowa w uzasadnieniu pozwu. Twierdzenie powoda pozostało gołosłowne. Sam fakt, że powód nabył wierzytelność od podmiotu (...) spółka z siedzibą w L. nie dowodzi, co oczywiste, że zbywcy przysługiwała konkretna wymagalna wierzytelność. Warunki umowy, zawartej przez pozwanego z (...) S.A. nie były możliwe do ustalenia na podstawie dowodów, zaoferowanych przez powoda, pomimo że to na nim spoczywał ciężar udowodnienia istnienia ważnego zobowiązania o określonej treści, w stosunku do którego czyni dłużnikowi zarzuty jego naruszenia (art. 6 kc). Skoro powód stawiał pozwanemu zarzut niewykonania zobowiązania z umowy, to powinien był przedstawić dowód z dokumentu tej umowy, dla ustalenia wysokości zobowiązania i terminu wymagalności (art. 720 § 2 kc). Rzeczą powoda było wykazanie podstawy faktycznej żądania, wysokości i wymagalności zobowiązania. Tymczasem wszystkie istotne okoliczności pozostały nie tylko nieudowodnione, ale także niewyjaśnione przez powoda, który poprzestał na przedłożeniu umowy przelewu wierzytelności zawartej z podmiotem, którego uprawnienie pozostało również gołosłowne.

Zaniedbanie powoda w zakresie wykazania daty wymagalności roszczenia, uniemożliwiły zarazem zbadanie zarzutu przedawnienia. Zgodnie z art. 117 § 2¹ kpc, po upływie terminu przedawnienia (który w tym wypadku wynosi 3 lata – art. 118 kc) nie można domagać się zaspokojenia roszczenia, przysługującego przeciwko konsumentowi. W sytuacji, gdy obecnie Sąd z urzędu bada upływ terminu przedawnienia roszczenia, przysługującego przeciwko konsumentowi, powód powinien był udowodnić datę wymagalności roszczenia, a w konsekwencji, że pozew został wniesiony (7.10.2013r.) przed upływem terminu przedawnienia.

Sąd nie znalazł podstaw do działania z urzędu w celu poszukiwania dowodów, na poparcie twierdzeń powoda, w sytuacji, gdy strona powodowa jest profesjonalnym przedsiębiorcą, trudniącym się obrotem wierzytelnościami i była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym. Sąd podziela pogląd, wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000r., V CKN 175/00, OSP 2001 r./7–8/116, iż działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W uzasadnieniu powołanego orzeczenia wyrażono stanowisko, iż ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron, sąd nie ma obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego i nieaktualny jest już nakaz uzupełniania z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy. Powołanie dowodu przez sąd z urzędu może być korzystne dla jednej ze stron, niekorzystne natomiast dla strony przeciwnej. Przestrzegając zasady równości stron, sąd musi, o ile chodzi o powoływanie dowodów, przestrzegać również zasady kontrydiktoryjności, stosownie do której strona może m.in. powoływać dowody i wypowiadać się co do dowodów powołanych przez przeciwnika. Sąd powinien zatem przede wszystkim dbać o to, aby każda ze stron taką możliwość uzyskała. Działanie przez sąd z urzędu nie może prowadzić do zastępowania strony w spełnieniu jej obowiązków i może mieć miejsce tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach. Sąd nie dopatrył się podstaw do uznania za taką sytuację stron w niniejszej sprawie.

Orzeczenie w pkt II wyroku oparto na przepisach art. 98 § 1, 1¹ i 3 kpc. Strona powodowa, jako przegrywająca sprawę, powinna zwrócić pozwanemu koszty procesu, w skład których wchodzi: wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, w stawce minimalnej, uzależnionej od wartości przedmiotu sporu (900 zł), i opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).